

Ett möte

EN NOVELL

KRISTINA SUOMELA BJÖRKLUND

Ett möte

Sakta går jag genom den gamla stugan. Den mulna dagen utanför gör att hörnen är mörka och stugan känns mer ogästvänlig än vad den egentligen är. Golvet knarrar under mina fötter och fukten i väggar och möbler får mitt långa hår att krulla sig. Jag som kämpat så med att få det rakt på morgonen.

Åkes stuga. Ja så hade vi kallat den. Mamma och pappa hade köpt den av en gammal farbror som hette Åke. Han dog här. Sittandes i soffan. Det fick jag veta först efter ett par år, när de tänkt riva stugan och jag sa, att det kändes som om stugan hade en själ, att väggarna levde. Pappa hade skojat med mig och sagt att det säkert är Åke som spökar.

Då började jag fundera på om det inte var så. Nu är jag ännu mer säker. Nu när jag står och ser ut genom glasverandans halvtrasiga fönster och det känns som om någon stirrar på mig. Bakom mig.

Långsamt vänder jag mig om mot den gamla bäddsoffan som jag sovit i så många somrar. Huden knottrar sig och jag får svårt att andas. Ett skri vill lämna min strupe men det är som om luften tagit slut. Som om allt står still. Tiden står still.

I soffan sitter en gammal man. Han lutar sig mot en käpp i mörkt trä och silverknopp. Han stirrar på mig. Med ögon, svarta som natten. Luften runt om oss känns tjock som gröt och det trycker över bröstet. Jag försöker säga något, försöker röra mig, men står som fastfrusen.

Mannen skrockar lätt.

”Jo, jo. Så det är till att komma tillbaka på gamla dar”, säger han och ler. Ett leende av trasiga, mörka tänder. Gammalt snus rinner ner för framtänderna och en odör sprider sig i rummet som får mig att svälja hårt för att inte kräkas.

Jag blundar. Öppnar ögonen. Mannen är borta. Trycket över bröstet är borta och luften går att andas igen.

Flämtande ser jag mig om i rummet. Allt verkar som vanligt, men när jag är på väg ut igen ser jag något i ögonvrån som jag inte såg när jag kom in. En käpp ligger på golvet vid bäddsoffan. Det blänker i silverknoppen av solljuset som nu tagit sig igenom de tunga molnen och strilar in genom de trasiga verandafönstren.

Med möda böjer jag mig ner och tar upp käppen. Kroppen är inte som förr, inte konstigt när man just fyllt 90. Beslutsamt nickar jag, går genom stugan med käppen som stöd.

Jag har kommit tillbaka för att stanna.